

Dear academicians and researchers,

The Second International **From Tradition To Future (FTTF)** Conference on **Design Thinking in Architecture** is an academic conference organized and supported by the Fatih Sultan Mehmet Vakıf University (FSMVU), International University of Sarajevo, the Islamic University of Indonesia, Samarkand State Architecture and Construction University, and the University of Prishtina.

This conference covers the main topics and research domains regarding

Architecture Design Thinking;

Design Continuity and Sustainability

Design Approaches

Design Learning and Education

Innovation and Digitalization

The conference strives to connect researchers, managers, learners, and those who are interested in order to provide academic basis, sample cases, and insights to grow their potential in Architecture Design Thinking.

The **2nd From Tradition To Future Conference on Architecture (FTTF2024)** will be held both face to face and online, hosted by Fatih Sultan Mehmet Vakıf University, on **November 13 – 14, 2024**. Our conference website is now open for calls for papers (<https://fttfconference.fsm.edu.tr>). Online conference sessions will be accessible through the ZOOM platform and participation will also be in the form of "virtual participation" via the ZOOM platform. The Official Languages are **English and Turkish**.

Submission of abstract: deadline	20 June 2024
Notification of acceptance of abstract	28 July 2024
Submission of first draft of paper: deadline	1 September 2024
Refereeing decision	15 September 2024
Submission of final paper: deadline	1 October 2024
Conference Date	13-14 November 2024

If you wish, you can visit the FTTF website for more information <https://fttfconference.fsm.edu.tr>.

We will be glad to see you as our guest at the conference.

Best Regards,

Saygıdeğer Akademisyenler ve Araştırmacılar,

Bu yıl **Gelenekten Geleceğe Konferansı'nın (FTTF2024)** ikincisini **Tasarım Düşüncesi** başlığı ile düzenlemekteyiz. Gelenekten Geleceğe Konferansı II Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi (FSMVU) ev sahipliğinde, Uluslararası Saraybosna Üniversitesi, Endonezya İslam Üniversitesi, Semerkant Devlet Mimarlık ve İnşaat Üniversitesi ve Priştina Üniversite'lerinin ortaklığında düzenlenmektedir.

Gelenekten Geleceğe Konferansının alt temaları aşağıda listelenmiştir.

Mimarlıkta Tasarım Düşüncesi;

Tasarımda Devamlılık ve Sürdürülebilirlik

Tasarım Yaklaşımları

Tasarım Eğitimi

Yenilikçilik ve Dijitalleşme

Konferans Mimaride Tasarım Düşüncesi alanında çalışan araştırmacıları, profesyonelleri ve akademisyenleri alan ile ilgili yaptıkları araştırmaları, örnek olayları, geliştirdikleri teorileri ve deneyimlerini paylaşmak üzere davet etmektedir.

Gelenekten Geleceğe Konferansının ikincisi (FTTF2024) yüzyüze ve çevrimiçi oturumlar olarak düzenlenecektir.

Konferans Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi ev sahipliğinde 13-14 Kasım 2024 tarihlerinde İstanbul'da düzenlenecektir.

Gelenekten Geleceğe Konferansı web sitesi özet gönderimleri için açılmıştır (<https://fttfconference.fsm.edu.tr>).

Çevrimiçi gerçekleşecek oturumlara ZOOM platformu üzerinden izleyiciler erişebileceklerdir.

Konferansın resmi dilleri Türkçe ve İngilizce'dir.

Konferansa katılım ücretsizdir.

Özet gönderilmesi için son tarih	20 Haziran 2024
Özet kabul bilgilendirme	28 Temmuz 2024
Tam metin bildirinin gönderilmesi için son tarih	1 Eylül 2024
Hakem değerlendirmesi	15 Eylül 2024
Düzeltilmiş bildirilerin gönderilmesi için son tarih	1 Ekim 2024
Konferans Tarihleri	13-14 Kasım 2024

Sizleri; düzenleyecek olduğumuz konferansımıza davet etmekten mutluluk ve onur duyarız.

FTTF CONFERENCE II

Conference Theme

DESIGN THINKING

DESIGN CONTINUITY AND SUSTAINABILITY

DESIGN APPROACHES

DESIGN LEARNING AND EDUCATION

INNOVATION AND DIGITALIZATION

13-14 NOVEMBER 2024

FSMVU
TOPKAPI CAMPUS
İSTANBUL, TÜRKİYE

The conference will be held in
face-to-face and online.

Papers in Turkish and English will be
accepted.

Participation in the conference is free.

Submission of abstract
20 June 2024

FATİH
SULTAN
MEHMET
VAKIF ÜNİVERSİTESİ

GELENEKTEN GELECEĞE KONFERANSI 2024: “TASARIM DÜŞÜNCEİ” KASIM 2024 FSMVÜ İSTANBUL

FROM TRADITION TO FUTURE CONFERENCE 2024: “DESIGN THINKING” NOVEMBER 2024 FSMVU İSTANBUL

Gelenek kavramı daha çok kaybolmakta iken tartışma konusu olmuş gibi görünüyor. Modernlik, özellikle 19. Yüzyılda hızlı bilimsel ve teknik gelişmelerin hayatın her alanında hissedilmesiyle sürekli ivmelenen bir ilerleme hâli ile olarak anlaşılır olduktan sonra, bazı köklü değerlerin süreksizliğinden doğan endişelerin “gelenek” denen muğlak kavramı sürekli bir düşünme ve tartışma meselesine dönüştürmüş olması muhtemeldir. Hobsbawm’ın Modernliğin çeşitli aşamalarında gelenek icat etmenin adeta gelenekselleşmiş olduğunu göstermiş olması belki marazî bir durumu işaret ediyorsa da, aslında bu modern insanının da geleceğe aktarılacak bir sürecin içinde olmayı her hâlükârda arzu ettiğini gösteriyor denebilir.

It seems like “tradition” as a concept became an issue when it begun to disappear. Especially after modernity asserted itself as the phenomenon of an ever-accelerating perpetual progress due to the impact of rapid scientific and technological developments on every aspect of daily life in the 19th century, the concerns about the discontinuity of certain deeply-rooted values might have turned the somewhat ambiguous concept of tradition into an issue of consideration and debate. Although Hobsbawm’s exposition that “inventing traditions was a tradition itself in every phase of modernity” may point out a pathological situation, it also proves that even modern humans wish to belong to a process in any way which will be carried to the future.

Mimarlık, geleneğin sürekliliği veya süreksizliğiyle ilgili olguların veya kararların en çok görünür oldukları üretim alanlarından birisidir; ne de olsa mimarlar ve patronları yaklaşık 6 yüzyıldan beri gelenek yıkmak veya yapmakla ilgililer. Bu açıdan bakıldığında Alberti’nin Sant’Andrea kilisesi için tasarladığı cephe - her ne kadar yüzlerce yıl geride kalmış bir geleneği canlandırmayı amaçlamış olsa da - Le Corbusier’nin Villa Stein cephesi kadar devrimcidir. Lâkin Modernizm’in kendisini tarihselcilikten azat etmesi ile başlayan yeni sürecin sonunda yaşanan kısa süreli “Postmodern” aranın ardından, mimarlığın gelenekleri canlandırması veya icat etmesi mümkün olmaktan çıkmış görünüyor. Modernlik sürecine sonradan katılan görece daha “geleneksel” kültürler bile bugün adım adım gelenek denen “fazla yüklü” olgudan el etek çekiyorlar. *Mimar: Architecture in Development* gibi geleneksel kültürlerle yönelik popüler dergiler artık mevcut olmadığı gibi, geçen yüzyılın ikinci yarısında keşfedilen vernaküler yapılara duyulan heyecan da artık sönüp gitmiş bulunuyor. Şimdi sadece “şimdi” var gibi görünüyor. Öyleyse böyle bir dünyada geleneğin üzerine düşünmenin ve konuşmanın ne anlamı olabilir?

Architecture is one of the fields of production where the facts or decisions about the continuity or discontinuity of tradition become manifest, given that architects and their patrons have been concerned with destroying or building traditions since almost six centuries now. Looking from this angle, the façade that Alberti had designed for Sant’Andrea – although it aimed to revive a tradition dead for so many centuries – appears as revolutionary as Le Corbusier’s façade for Villa Stein. However, after the short-lived ‘Postmodern’ interlude that followed the process through which Modernism freed itself from historicism, the possibility of reviving or inventing architectural traditions vanished. Even the relatively more “traditional” cultures which lately joined the process of modernity today move away from the “over-loaded” matter called tradition. Not only popular journals focusing on traditional cultures like the *Mimar: Architecture in Development* disappeared, but also the excitement caused by vernacular buildings in the second half of the last century waned. It seems like now, “now” is the only concern. If so, where in such a world might be the meaning for thinking and talking about traditions?

Günümüzde bir tekno-kültürel pazaryerine dönüşmekte olan dünyanın giderek geleneklere daha az ihtiyacı bulunuyorken, mimarlığın “kaba maddî gerçekliği aşmaya yönelik kurgular” oluşturmalarını, onun evrensel geleneği olarak görmek üzerinde düşünmek faydalı olabilir. Bu açıdan bakıldığında bir Zaha Hadid ofisinin tasarladığı Haydar Aliyev Kültür Merkezi, Aya Sofya, Tâc Mahal, Galeries Lafayette veya Johnson Wax ofis ve laboratuvar binaları gibi, ister kutsal olsun isterse dünyevî, çeşitli amaçlar uğruna maddeyi bir biçim ve ışık fenomenine dönüştürme geleneğinin bir temsilcisi olarak görülebilir. Mimarlığın formu ile maddî gerçekliği dönüştürmesi ise, onun evrensel geleneğinin bir parçası sayılabilir: günümüzün “pasif” evleri Kaşan’daki muhteşem konakların yarıdan fazla yeraltına gömülü bâdgirli odaları ile, veya “çatı bahçesi” denen Modern teras çatılar tarihöncesi bir yerleşke olan Çatalhöyük ile soybağına sahiptirler.

While the world today is becoming more and more a techno-cultural marketplace and having less and less need for traditions, it may be useful to imagine a set of universal traditions for architecture in creating “settings for surpassing the rough material reality”. Seeing from this angle, the Haidar Aliyev Center designed by Zaha Hadid Architects is - like Hagia Sophia, Taj Mahal, Galeries Lafayette or Johnson Wax office and laboratory buildings - a representative of the tradition of transforming the matter into a phenomenon of form and light for certain purposes, sacred or mundane. Architecture’s ability to transform material conditions by its form can also be counted for a part of its universal traditions: the “passive” houses today are genetically related to the buried rooms with *badgirs* in the magnificent mansions of Kashan, just as the modern “roof gardens” are genetically related to the prehistoric Çatalhöyük settlement.

Mimarlık yapay topoğrafyalar yaratma işidir; bu sayede ile dünyanın içinde mümkün olabilecek bir “yer”i kuvveden fiile geçirir. Atina Akropolü ile Süleymaniye Külliyesi, düzensiz bir topoğrafyadan düzenli ama yapay bir yer meydana çıkarmaları açısından doğal olarak Reidy’nin Rio de Janeiro’daki Pedregulho Apartman Bloğu veya Ando’nun Awaji Adası’ndaki Su Tapınağı ile akraba sayılırlar. Diğer taraftan “yer”in hâlihazırda mevcudiyetini kabullenip ona uyma iradesi olan “bağlam” arayışını,

değişimin tarihsel olarak çok yavaş yaşandığı kadim şehirlerdeki bir durumu belli bir ölçüye kadar amaçlayan yeni icat edilmiş bir gelenek olarak düşünebiliriz. Roma Forumu birbirine benzeyen ama farklı sayısız abideyle dolu olduğu gibi, herhangi bir tarihî Yemen kasabası da aynı tarzın çeşitlemelerinden oluşan anonim bir dokuya sahipti. 20. Yüzyılın ikinci yarısında eski şehirlerin bağlamsal özellikleri yeniden hatırlandı. Le Corbusier'nin Venedik Hastanesi projesi, Sedat Hakkı Eldem'in İstanbul'daki Sosyal Sigortalar Kurumu veya Herzog & De Meuron'un Unterlinden Müzesi'ni az ya da çok bu geleneğin çizgisinde görmek yanlış olmaz.

Architecture is about creating artificial topographies; by this means it actuates the possibility of a “place” within the world. In this respect, the Acropolis in Athens and Süleymaniye Complex in İstanbul, which created orderly but artificial sites out of irregular topographies, are inherently related to Reidy's Pedregulho Housing Complex in Rio de Janeiro or Ando's Water Temple in the Awaji Island. Besides, the contextual approach to the site accepts the pre-existence of a place and submission to its characteristics. We may regard the contextual approach as a newly invented tradition which aims to recreate to some extent the situation in old cities where change was slow. Just like the Roman Forum was filled with many similar but still different monuments, any given historic town in Yemen has an anonymous fabric made of variations of the same style. In the second half of the 20th century, the contextual aspects of old cities were remembered. One may justifiably consider Le Corbusier's Venice Hospital project, Sedat Hakkı Eldem's Social Security Complex in İstanbul or Herzog & De Meuron's Unterlinden Museum in Colombo more or less in the line of the contextualist tradition.

Mimarlıkta kültürel, coğrafi ve üslupsal farklılıklara odaklanmayan yeni bir “gelenek” anlayışı ancak mimarlığın ta kendisini, yani özündeki meseleyi zamana veya yere bağlı olmayan bir gelenek olarak görmek sayesinde mümkün olabilir. Söylemesi ortaya koymasından kolay olan bu yeni gelenek perspektifini sorgulamaya başlamak mimari yapıların yapay zekâ ile tasarlanabileceği ve makinelerce 3B olarak basılabileceği bir yakın gelecek için daha da büyük bir önem arz ediyor. Bu nedenle ezelden beri insanın duygu, düşünce ve eylemlerine eşlik eden ve mimarlığın da özünü teşkil eden “tasarım düşüncesi”nin evrensel niteliklerini tanımlayacak ve açıklayacak bir çerçeveyi belirlemekte fayda var. Altbaşlığı **“Tasarım Düşüncesi”** olan **Gelenekten Geleceğe 2024** Konferansı tam da bunu amaçlıyor.

A new conception of tradition in architecture, which is not focused on cultural, geographical and stylistic differences can be possible as long as the very core of architecture itself is seen as the tradition which is not bounded either with time or location. It may be easy to talk about this new perspective of tradition than to establish it, but it is crucial to start questioning it for the near future when the buildings may be designed by AI and constructed with 3D printers. Therefore, it may be helpful to set up a framework which will determine and explain the universal qualities of “design thinking”, which has been accompanying the feelings, thoughts and actions of humans since the time immemorial, and which is also the core of architecture. This is the very objective of the “From Tradition to Future 2024 Conference” with the subtitle “Design Thinking”.